

ABSTRAKT

Předkládaná práce má za cíl vykázat Leibnizův monadický systém jako nejjednodušší pojetelnou strukturu. K tomuto účelu využívá jak současnou literaturu zabírající se formální ontologií a její logikou, sémantikou a povahou reference, tak Leibnizovy vlastní texty s odpovídající sekundární literaturou včetně článků přesahující textově interpretační otázky směrem k diskuzím o současných formulacích jednoho ze stěžejních Leibnizovských principů: principu identity nerozlišených. Výklad postupuje ve třech krocích: (i) kritickým vyrovnáváním se se současnými přístupy rozvíjí pojmy *struktury*, *determinace* a *reference*, (ii) užíváje těchto pojmů k interpretaci Leibnizova principu identity nerozlišených, osvětluje vztahy ontologie a sémantiky, (iii) s pomocí osvojených vhlédů pojednává vztah zrcadlení konstituující monadickou strukturu v návaznosti na jeho reprezentaci a) v Leibnizových vlastních časoprostorových ilustracích a b) ve formálních modelech Leibnizových interpretů. Nahlížejíce, že nejjednodušší pojetelná struktura, jež je strukturou monadickou, není bezesbytku vyjádřitelná ani v časoprostorových zobrazeních, ani ve formálních systémech, jsouc sama mezi vnější determinace, můžeme lépe ocenit jak ústřední úlohu zrcadlové struktury v kontextu Leibnizova filosofického projektu, tak strukturní limity našich vlastních prostředků vyjádření.